

[Inger Merete Nordentoft.]

Der er i dag i garderoben til de ærede medlemmer omdelt en lille bog af Kate Fleron om krigen i Korea. Jeg beder indtrængende de ærede medlemmer, som står med et stort ansvar overfor vort folk i en alvorlig international situation, om at læse denne øjenvidneberetning. Læs beretningen og forestil Dem vort land i Koreas sted. Forestil Dem Danmark under napalmbombernes ild under den totale krigs volds-hæredømme? Kan der da være nogen tvivl om, at vi ikke kan lade den højtærede udenrigsminister hr. Ole Bjørn Kraft være ene om at føre Danmarks udenrigspolitik, men at vi alle gennem aktiv og vågen med-leven i de udenrigspolitiske begivenheder under personligt ansvar må medvirke til, at det første og største mål for vor udenrigs-politik må være at bidrage til en varig fred ved at indtage vor egen holdning overfor de internationale problemer. Danmark har gamle traditioner for fred og venskab mel-lem folkene. Disse traditioner må vi sørge for bliver opretholdt. Derfor må vi sikre os, at vore repræsentanter i FN ikke blindt følger USA. Selvom det allerede er lykkedes USA at tiltvinge sig en dybtgående og gen-nemgribende indflydelse på vort politiske og økonomiske liv, må vi genvinde vor nationale værdighed og selvstændighed. Vi må føle vor pligt til selv at finde sandheden i striden mellem stormagterne, og når vi har fundet den, må vi modigt og frit ud-brede den uden skelen til Marshallhjælp og Atlantpagt.

Hidtil har Danmarks repræsentanter stået med hatten i hånden og ryggen bøjet overfor USA ivrigt efter at imødekomme deres herres krav, før de endnu var fremsat — den samme holdning, som vi kender fra Sca-veniuspolitikkerne under besættelsen. Derfor har Danmarks repræsentanter nu som den-gang tjent krigen i stedet for freden. Men det danske folk har kun een interesse, fredens bevarelse. Uden fred bliver der ingen social tryghed, ingen kulturel blomstring, ingen økonomiske og samfundsmæssige frem-skridt.

Den højtærede udenrigsminister har stillet spørgsmålet: Var Vishinskijs tale virkelig en fredstale? Og som begrundelse for dette spørgsmål udtalt, at Vishinskij rettede en række voldsomme angreb på Atlantpagtens medlemmer, i hvilke han gav en sådan skildring af disse landes hensigter og mål, at det var umuligt at genkende virkelig-heden i dem. Hvis Atlantpagtens hensigter og mål er så uskyldige, som den højtærede udenrigsminister her antyder, hvorfor har

man så skabt myten om Gromykos nej ved udenrigsministrenes stedfortræderes kon-ference i Paris i foråret? Kendsgerningerne om denne konferences forløb er så lærerige for den, der vil søge sandheden om forholdet mellem Sovjetunionen og vestmagterne, at jeg skal rekapitulere dem på grundlag af „Politiken“s referater.

Den 13. november 1950 sendte Sovjet-unionen en opfordring til regeringerne i USA, England og Frankrig om at lade afholde et møde mellem de fire landes udenrigsministre for at drøfte forslag an-gående en ordning af Tysklands forhold, som var vedtaget på en konference i Praha den 20. og 21. oktober 1950 mellem uden-riksministrene for de østeuropæiske folke-demokratiske lande, Sovjetunionen og den tyske demokratiske republik. Den 22. de-cember, 7—8 uger senere, kom de tre vest-magters modforslag, en forkastelse af Praha-erklæringen som grundlag for forhand-linger om Tyskland, krav om, at firemagts-mødet skulle behandle andre spørgsmål end det tyske, forslag om, at de fire store udenrigsministres stedfortrædere skulle mødes på forhånd for at udarbejde en dags-orden.

Den 30. december, kun 8 dage efter, kom den anden russiske note, hvori man svarede, at man accepterede vestmagternes forslag om en stedfortræderkonference til fast-læggelse af en dagsorden. Den 23. januar kom vestmagternes næste note, der ønskede klarlagt, om Sovjetunionen ville gå med til, at firemagtskonferencen drøftede alle pro-blemer mellem øst og vest. Den 5. februar kom den tredje russiske note, hvori Sovjet-unionen erklærede sig rede til en forberede-nde stedfortræderkonference og gik ind for en drøftelse af andre spørgsmål end Tysk-land. Den 19. februar overrakte vestmag-ternes ambassadører enslydende svarnoter og insisterede på, at man skulle drøfte alle de hovedspørgsmål, der er med til at skabe spænding i Europa. De opfordrede til stedfortrædermøde i Paris den 5. marts, og, om det lykkedes at blive enige om en dagsorden, et udenrigsministermøde i Washington. Den 1. marts er „Politiken“ ængstelig og konstaterer, at der er svin-dende håb om et firemagtsmøde; Sovjets stadige tavshed skaber tvivl. Der var gået 9 dage, men den 2. marts kommer Sovjet-unionens svar, og noten siger kort og godt, at Sovjetunionen er villig til at deltage i en firemagtskonference i Paris.

Den 5. marts åbnes stedfortrædermødet da med følgende forslag fra vestmagterne: 1) Overvejelse af årsagerne til den nuvæ-